

meget stor Bægt. Der vil nemlig, hvis Kler-tallets to Forslag vedtages, bespares ca. 120,000 Kr. for hver Mil, og da Bane-strækningen er omtrent $7\frac{1}{2}$ Mil, vil det blive omtrent 900,000 Kr. Da nu Anlægget til Viborg Sidebane skulde være af samme Styrke, og altsaa er anslaaet til 250,000 Kr. pr. Mil ifølge dette Forslag, og der paa den korteste Strækning er ca. $3\frac{1}{2}$ Mil, men paa den Strækning, som jeg antager helst burde vælges, er ca. 4 Mil, vil det blive 1 Million Kroner til. Der bespares 900,000 Kroner, og det kan vel ikke være Tvivl underkastet, at hvis Banen kun fordyres med Hundrebetusind eller et Par Hundrebetusinde Kroner — jeg skal ikke tage det saa nøie — vil det være finantsest forbeldagtigere, idet den da forsøges med 4 Mil og netop rammer det Punkt, som alle de paagjældende Egne og Byer have været enige om fremfor Alt burde rammes. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Alt, hvad der overhovedet taler til Fordel for Viborg-Banen; dels ligger det i alle de Adresser, som jeg maaste tør gjøre Regning paa, at mange ærede Medlemmer have gjort sig bekendte med, og dels tillod jeg mig ved første Behandling at begrunde mit Standpunkt. — Jeg havde ganske vist troet, at den ærede Ordfører vilde, efter hvad jeg antager er Skik og Brug, have ladet mig motivere mit Vædringsforslag, forinden han imødegik det. Han har nu ikke gjort det, men jeg skal dog ikke gjøre Modbemærkninger til hans Foredrag, da jeg antager, at ogsaa den ærede Minister vil imødegaa mit Vædringsforslag, og jeg vilde saa komme til at spille Thingets Tid ved to Gange at fremkomme med Udtalelser, der i mange Henseender maatte falde sammen. Jeg skal derfor ikke indlade mig paa den høitærede Ordførers Udtalelse imod dette Forslag, forinden den høitærede Indenrigsminister ogsaa har havt Velighed til at udtale sig derom.

Endnu er der et Vædringsforslag, som er opført under Nr. 3, som jeg har tilladt mig at stille, om at sætte dette Baneanlæg i Forbindelse med de lige overfor liggende Hanherreder ved en Dampskibs- eller Dampfærgeforbindelse. Jeg tror, at den eneste egentlige Indvending derimod vil være, at det er noget saa Selvfølgeligt, at det vilde være overflødigt at optage en saadan Bestemmelse i Lovens Text. Det er muligt, men jeg siger: Sikkert er dog sikkert, og det forekommer mig, at det ogsaa kunde have sine Vanskeligheder overfor Bevillingsspørgsmaalet overhovedet, naar det ikke optoges i Lovtexten. Jeg har derfor tilladt mig at stille dette Forslag, som jeg ikke tror i og for sig ellers vil kunne møde store Indven-

ninger, og dermed skal jeg tillade mig at anbefale de to af mig her stillede Forslag til det høie Things Velvillie.

Formanden: Jeg skal derefter give Ordet til den 3die Landsthingsmand for 11te Kred, som vil tage Ordet i Stedet for den 2den Landsthingsmand for 7de Kred (Madsef), som er fraværende paa Grund af Sygdom i hans Familie.

Th. Nielsen: Inden jeg gaar over til de Vædringsforslag, som Mindretallet, der bestaar af to Medlemmer, har stillet, skal jeg tillade mig at gjøre en Bemærkning, som staar i nogen Forbindelse med Jernbaneanlæg, og som jeg vel kan erkjende egentlig helst skulde være fremkommen ved første Behandling; men da jeg ikke da var til Stede, haaber jeg, at den ærede Formand ikke vil have Noget imod, at jeg fremfører det nu, saa meget mere, som jeg ikke skal gjøre den lang. Det er jo ærede Medlemmer bekendt, at vi have en ikke ringe Del Fortidsminder, som vi gennem Finantsloven hvert Aar give en Bevilling til at frede om. Ærede Herrer ville vistnok ogsaa have lagt Mærke, at disse Mindesmærker ikke altid faae den blideste Medfart ved Anlæg af nye Veie og Jernbaner. Jeg mindes, hvorledes, da jeg var ung, Gravhøie formelig bleve plyndrede for at faae fat i Stenene, som saa bleve brugte til Beimateriale. Hvor mange Gravkamre, der paa den Maade ere gaaede tabt, have de ærede Herrer vistnok ingen Forestilling om. Det Samme finder Sted nu ved Anlæg og Vedligeholdelse af Jernbaner. Jeg har saaledes i disse Dage med Beklagelse set, at en Langdykse i Nærheden af Borup Station — der var to, en ved hver Side af Banen — er bleven ødelagt ved, at Jernbaneingenieurerne have ment, at den nu ikke længere kunde blive staaende; man har anlagt en Grusgrav der, og selve Stenene skal man nu være i Færd med at flette. Jeg synes, at det er noget eiendommeligt, at man, samtidig med at vi give Penge til at frede om vore Oldtidsmindesmærker og give betydelige Summer hvert Aar til at reparere Kirker for at bringe dem tilbage i deres ældre Stikelse, tillader, at Stendykses og Langdykses og Gravhøie ødelægges ved Anlæg af Veie og Jernbaner. Jeg skal derfor henstille til den ærede Minister, om han ikke, saalænge der ikke eksisterer nogen Lov — jeg vilde finde det i sin Orden, om der var en Lov, efter hvilke slike Mindesmærker kunde exproprieres til Fordel for det Offentlige — kunde ad administrativt Veie paalægge sine Ingenieurer ikke at ødelægge disse Mindesmærker, for